

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1947	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Παρασκευὴ 6 Μαΐου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πῶς ἐωρτάζετο τὸ Πάσχα ἄλλοτε καὶ πῶς τώρα

«Τὰς ἐορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου» (Ἠσ. 1,14)

Θὰ ἤθελα, ἀγαπητοί μου, νὰ μιλήσω ἐπάνω σ' ἓνα ῥητὸ τῶν προφητῶν. Ἐμεῖς βέβαια δὲν εἴμαστε προφῆτες οὔτε ἄξιοι νὰ φιλήσουμε τὰ πόδια τῶν προφητῶν, ἀλλὰ τὰ λόγια τῶν προφητῶν πρέπει νὰ τὰ προσέξουμε. Λέει λοιπὸν κάποιος ὁ προφήτης Ἡσαΐας: «*Τὰς ἐορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου*» (Ἠσ. 1,14), ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς **μισεῖ τὶς ἐορτὰς καὶ τὶς πανηγύρεις μας.**

Περίεργο αὐτό. Κ' ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἔχουμε πολλές ἐορτές, ἀπ' ὅλες δὲ τὶς ἐορτές μας ξεχωρίζει τὸ Πάσχα - ἡ **Λαμπρὴ**· εἶνε τρόπος τινὰ ἡ βασίλισσα τῶν ἐορτῶν, ἡ «*ἐορτῶν ἐορτῆ καὶ πανηγυρις πανηγύρεων*» (στιχηρ. Πάσχ.), ποὺ ἐορτάζουμε ὅλη τὴ Διακαινήσιμο ἑβδομάδα. Οἱ καμπάνες χτυποῦν, οἱ Χριστιανοὶ χαίρονται· λαμπάδες κρατοῦν, ἀβγά τσουγκρίζουν, ἀρνιά ἔχουν στὶς σοῦβλες. Ἀλλὰ φτάνουν μόνο αὐτὰ γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι ἐορτάζουμε σωστὰ τὸ Πάσχα; Ὁχι, ἀδελφοί μου. **Πρέπει νὰ ἐορτάζουμε ὅπως θέλει ὁ Θεός.** Ἐὰν δὲν ἐορτάζουμε ὅπως θέλει ὁ Θεός, εἶνε προτιμότερο νὰ μὴν ἐορτάζουμε, νὰ μὴν ἔχουμε ἐορτές.

—Μὰ πῶς πρέπει νὰ ἐορτάζουμε;... Ἐμένα ρωτᾶτε; Δὲν πᾶτε στὰ μνήματα, ποὺ ἔνε θαμμένοι οἱ πατέρες καὶ οἱ πρόγονοί μας, νὰ ρωτήσετε **πῶς ἐώρταζαν ἐκεῖνοι;** Κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν, ὑπάρχουν τὰ βιβλία ποὺ περιγράφουν πῶς ἐώρταζαν. Ὅσο ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆ γῆ, τόσο ἀπέχουν καὶ οἱ ἐορτὲς τῶν προγόνων μας ἀπὸ τὶς ἐορτὰς τὶς σημερινές. Οἱ πρόγονοί μας, οἱ σκλάβοι Χριστιανοί, καμπάνες δὲν εἶχαν· ὁ Τοῦρκος δὲν ἐπέτρεπε. Κι ὅμως ἐκεῖνοι τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ἦταν ὅλοι στὴν ἐκκλησία, κανεὶς δὲν ἔλειπε. Ἐμπαιναν στὸ ναό, ἀναβαν τὸ κεριὶ ἢ τὴ λαμπάδα τους, ἄκουγαν τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» μὲ δάκρυα στὰ μάτια, δὲν ἔφευγαν πρὶν τὸ «*Δι' εὐχῶν*», ἔμεναν μέχρι τὸ τέλος, καὶ κοιωνοῦσαν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ἐπειτα κά-

θε οἰκογένεια, μπροστὰ ὁ πατέρας, πίσω ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά, γύριζαν στὸ σπίτι μὲ ἀναμμένη τὴ λαμπάδα, καὶ μὲ τὴ φλόγα τῆς σταύρωναν τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμεναν στὸ σπίτι. Καὶ τὸ μεσημέρι, ὅταν κάθονταν στὸ τραπέζι, μπουκιά δὲν ἔβαζαν στὸ στόμα ἐὰν δὲν ψάλουν τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*». Τὸ Πάσχα ὅλοι συμφιλιώνονταν· ὅσοι ἦταν μαλωμένοι, τὴν ἅγια αὐτὴ μέρα ἔδιναν τὰ χέρια, ἀγαπιῶνταν ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο· δὲν ὑπῆρχε ἔχθρα μεταξὺ τους. Κι ἀκόμα, πῆγαιναν τὸ ἀπόγευμα στὰ σπίτια ποὺ ἦταν χῆρες καὶ ὀρφανά, τὶς βοηθοῦσαν, γιὰ τὸν φαινόταν ἄπρεπο τέτοια μέρα νὰ ὑπάρχη νηστικός ἄνθρωπος, τὸ θεωροῦσαν ἀμαρτία.

Ἔτσι περνοῦσαν τὴν ἅγια ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς. **Ἦταν ὅλα ἁγιασμένα.** Χριστὸς στὸ στόμα, Χριστὸς στὰ χέρια, Χριστὸς στὰ πόδια, Χριστὸς στὴν καρδιά, Χριστὸς στὰ σπύτια, Χριστὸς σ' ὅλο τὸ χωριό, σ' ὅλο τὸν τόπο. Λαμπρὴ εὐλογημένη. Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι μέχρι τὴν Ἀνάληψι, δὲν εἶχαν «καλημέρα» καὶ «καλησπέρα», ἀλλὰ μόνο «*Χριστὸς ἀνέστη*»· σαράντα μέρες, αὐτὸς ἦταν ὁ χαιρετισμὸς τους.

Σήμερα τί γίνεται; **πῶς ἐορτάζεται τὸ Πάσχα;** Ἀλλαξαν τελείως τὰ πράγματα. Λίγοι ἐορτάζουν ὅπως ἀρμόζει σὲ πιστούς· οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ καταταγοῦν σὲ τέσσερις κατηγορίες. ● Πρῶτη κατηγορία εἶνε αὐτοὶ ποὺ δὲν μπαίνουν στὴν ἐκκλησία. Ἐρχονται τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, περιμένουν ἔξω γύρω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα, **κρατᾶνε βαρελότα καὶ πυροτεχνήματα** καὶ τὰ ρίχνουν. Δημιουργοῦν τέτοιο θόρυβο, ποὺ δὲν ἀκούγεται κἄν τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», λὲς καὶ γίνεται πόλεμος. Συνέβη κάποτε σὲ παπᾶδες νὰ κάψουν τὰ ράσα καὶ τὰ γένια τους, σὲ ἄλλους νὰ κάψουν ροῦχα, νὰ πάθουν ἐγκαύματα, νὰ βγάλουν μάτια... Εἶνε

αυτοὶ Χριστιανοί; ποὺ περιμένουν τὴν ἅγια αὐτὴ μέρα νὰ τρομοκρατήσουν τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀφήνουν νὰ ἐκκλησιασθοῦν;

● Ἡ ἄλλη κατηγορία εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν κρατοῦν βέβαια βαρελότα ἢ πυροτεχνήματα, ἀλλὰ τί κάνουν· ἔρχονται, μὰ βλέπουν τὸ ρολόι, καὶ μόλις ἀκούσουν τὸν παπᾶ νὰ πῆ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», φεύγουν· δὲν μένει κανένας ἀπ' αὐτοὺς στὴν ἐκκλησία. Ποῦ πᾶνε; Εἶνε λαίμαργοι καὶ **πᾶνε νὰ φᾶνε**· ὅπως τὰ κοράκια πέφτουν πεινασμένα στὰ ψοφίμια, ἔτσι κι αὐτοὶ πέφτουν ἐπάνω στὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, κι ὁ παπᾶς μένει μόνος. Μοῦ ἔλεγε ἓνας Χριστιανός, ὅτι σὲ κάποιο μεγάλο χωριὸ τῆς πατρίδος μας, μὲ χίλιους κατοίκους, μόλις ἄκουσαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», ἔφυγαν ὅλοι κ' ἔμειναν μόνο αὐτός, ἢ νεωκόρος καὶ δύο γυναῖκες. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει, ὅτι αὐτοὶ ποὺ φεύγουν ἀμαρτάνουν πολὺ. Ὅσοι δὲν κάθονται μέχρι τέλους ν' ἀκούσουν τὴ θεία λειτουργία τῆς Λαμπρῆς καὶ τὸν θαυμάσιο Κατηχητικὸ λόγο, μοιάζουν μὲ τὸν Ἰούδα ποὺ ἔφυγε πρὶν τελειώσῃ ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.

● Μία κατηγορία λοιπὸν οἱ τρομοκράτες μὲ τὰ βαρελότα, δευτέρη αὐτοὶ ποὺ φεύγουν καὶ πέφτουν στὰ φαγητά· τρίτη κατηγορία εἶνε ὅσοι **ταξιδεύουν**· αὐτοὶ οὔτε κἂν στὴν τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως πηγαίνουν. Καὶ ποῦ ἀκοῦνε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»; Στὸ δρόμο, στὴν ἄσφαλο, μέσα στὰ αὐτοκίνητα ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα. Καὶ τί συμβαίνει μὲ τὰ αὐτοκίνητα; Διαβάστε νὰ δῆτε, πόσα τροχαῖα δυστυχήματα προκαλοῦν μεθυσμένοι ὁδηγοί, μὲ δεκάδες νεκροὺς καὶ τραυματίες, πόσα σπίτια κλείνουν, πόσες οἰκογένειες ξεκληρίζονται τέτοιες μέρες.

● Μία τέταρτη τέλος κατηγορία ἀποτελοῦν ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀφορμὴ γιὰ **διασκέδασι**· νὰ πιοῦν, νὰ μεθύσουν, νὰ χορέψουν, νὰ ξενουχτήσουν σὲ νυκτερινὰ κέντρα καὶ νὰ παίξουν χαρτιά σὲ σπίτια καὶ καζίνα. Τὸ πρῶτὸ ξυπνοῦν καὶ βαδίζουν μὲ τὰ δύο, μὰ τὸ βράδυ πᾶνε μὲ τὰ τέσσερα, δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν.

Σὰς ἐρωτῶ τώρα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἐορτὴ αὐτὴ; Δὲν εἶνε αὐτὸ Πάσχα· τέτοια ἐορτὴ δὲν τὴ θέλει ὁ Θεός. Τὸ Πάσχα δυστυχῶς **γίνονται τὰ περισσότερα καὶ μεγαλύτερα ἀμαρτήματα**. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προτιμότερο νὰ μὴν ἐορτάζουμε. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος διὰ τοῦ προφήτου λέει «*Τὰς ἐορτὰς (καὶ πανηγύρεις) ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου*». Φτάσαμε στὸ σημεῖο Λαμπρῆ νὰ σημαίνῃ φαγοπότι, κραιπάλη, τυχερὰ παιχνίδια, πορνεία καὶ μοιχεία, δυστυχή-

ματα, ἐγκλήματα. Ἀνατρίχιασε ἡ Ἀθήνα πρὸ ἐτῶν ὅταν ἀκούστηκε ἡ φρικαλέα εἴδησι ὅτι ἔνας ἄντρας, τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, πῆρε μαχαίρι κ' ἔκανε κομμάτια τὴ γυναῖκα του! Πρῶτὴ φορὰ γίνονται τέτοια ἐγκλήματα καὶ χύνεται τόσο αἷμα. Προτιμότερο **νὰ μὴ γιορτάζουμε**, παρὰ νὰ ἀμαρτάνουμε ἔτσι τίς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες.

Δυστυχῶς δὲν πιστεύουμε. Ἐὰν κλῆρος καὶ λαὸς πιστεύαμε, θὰ γίνονταν **θαύματα**, ὅπως τὸν παλαιὸ καιρὸ. Τότε στὴν Κωνσταντινούπολι ἓνας βασιλιᾶς ἔχτισε μιὰ **ἐκκλησίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, στὸ Μπαλουκλί**. Ἐκεῖ ἀνέβλυζε ἅγιασμα, τὸ ὁποῖο ἔκανε θαύματα· τυφλοὶ ἔβλεπαν τὸ φῶς, κουφοὶ ἄκουγαν, λεπροὶ καθαρίζονταν, δαιμονιζόμενοι θεραπεύονταν, ἀκόμη καὶ Τουρκάλες πῆγαιναν τὰ παιδιὰ τους καὶ γιαιτρεύονταν.

Τώρα; Θαύματα δὲν γίνονται. Γιατί; μήπως ἐστεῖρευσε ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ; Ὅχι. Ἀλλὰ εἴμαστε ἀνάξιοι γιὰ θαύματα. Ἐὰν εἴχαμε **πίστι** στὸ Θεὸ ὅπως οἱ πρόγονοί μας, θὰ εἴχαμε γιαιτρὸ τὸ Χριστὸ καὶ νοσοκομεῖο τὴν ἅγια του Ἐκκλησία. Χρειάζεται πίστις. Δώστε μου πίστι! – τὸ ἓνα ποὺ χρειάζεται. Καὶ τὸ ἄλλο; **ἁγιασμένος βίος**. Αὐτὰ εἶνε οἱ δύο φτεροῦγες ποὺ χρειάζεται ὁ Χριστιανὸς γιὰ νὰ πετάξῃ.

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄξιοι θαυμάτων, ὅπως οἱ πρόγονοί μας· **εἴμαστε ἄξιοι τιμωρίας**. Γίναμε τὸ ἀμαρτωλότερο ἔθνος τῶν Βαλκανίων. Δὲν τὸ λέω μόνο ἐγώ, ἀρχίζουν πλέον νὰ τὸ λένε καὶ ἄλλοι· εἶνε γεγονὸς ὅτι ἡ Ἑλλάς πεθαίνει, κι ἄς τραγουδοῦν «Ἡ Ἑλλάδα ποτέ δὲν πεθαίνει...». Μὲ τίς ἐκτρώσεις καὶ τὰ διαζύγια πλούτησαν γιαιτροὶ καὶ δικηγόροι. Ἐπαψαν πλέον οἱ Ἑλληνίδες νὰ γεννοῦν καὶ κοιντεύουμε νὰ σβήσουμε ὡς φυλὴ. Κάτι κακὸ μᾶς περιμένει. Φόβος εἶνε μήπως γίνῃ μεγάλος σεισμὸς καὶ δὲν μείνῃ τίποτα ὄρθιο. Ἀμαρτήσαμε πολὺ· κ' εἴμαστε ἄξιοι ὄχι γιὰ θαύματα ἀλλὰ γιὰ τιμωρίας· γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς μισεῖ τίς γιορτὲς καὶ τὰ πανηγύρια μας.

Ταῦτα λέγω καὶ γιὰ τοὺς δεσποτάδες καὶ γιὰ τοὺς παπᾶδες καὶ γιὰ τοὺς λαϊκοὺς, γιὰ ὅλους μας. «Ἀμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε..., δὲν τηρήσαμε τίς ἐντολὰς» τοῦ Κυρίου (Δαν. 3 πρσο., 5). **Τὸ μόνο ποὺ θὰ μᾶς σώσῃ εἶνε ἡ μετάνοια.**

Σήμερα, τὴν ἅγια αὐτὴ μέρα, ἄς παρακαλέσουμε τὴν Παναγία μας νὰ κἀνῃ τὸ ἔλεός της καὶ ν' ἀποτρέψῃ συμφορὰς, ποὺ ἔρχονται σὲ ὅσους δὲν ἀγαποῦν τὸ Θεὸ καὶ δὲν ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του. Οἱ πιστοὶ νὰ πᾶψουν νὰ γλεντᾶνε καὶ νὰ διασκεδάζουν, ἀλλὰ **νὰ ἐορτάζουν ὅπως θέλει ὁ ἅγιος Θεός**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**